

Πεζογραφία 1972
τοῦ Ἀλέξανδρου Κοτζιᾶ

Πλουτίζει ἀναμφίβολα τις ἐκφραστικές δυνατότητες τῆς πεζογραφίας μας ἡ γραφή, πού ἐπέτυχε στά Ἐμβατήρια ὁ κ. Νίκος Μπακόλας. Μολονότι τὰ τρία ἐκτενῆ διηγήματα αὐτοῦ τοῦ τόμου, στημένα μέ ἀκραία ἀφαίρεση ὄλων τῶν ὑποβοηθητικῶν στοιχείων τῆς ἀφήγησης, ὑστεροῦν σάν συνθετικό ἀποτέλεσμα λόγῳ τῆς ἀδυναμίας τῶν μύθων τους—δύο ἐρωτικῶν καί ἑνός «ἀνακριτικοεφιαλτικοῦ»—ἡ ἀνάγνωσή τους προσφέρει γνήσια ἀπόλαυση. Εἶναι ἡ μαγεία μιᾶς γλώσσας ὀλοζώντανης, μεστῆς ἀπό εἰκόνες, ἀπό προεκτάσεις καί ἀπό ρυθμούς, πού ρέει ἀπρόσκοπτα καί λειτούργει αὐτόνομα κατὰ μικρὲς ἐνότητες ἢ ἀκόμα καί κατὰ φράσεις· εἶναι ἀκόμα ἡ μοναδικὴ ἱκανότητα τοῦ συγγραφέα νὰ φέρνει τὸν ἀναγνώστη σὲ ἄμεση σχέση μέ τὰ πράγματα καί τὰ διαδραματιζόμενα, κινητοποιώντας ὅλες τις αἰσθήσεις του, ὄχι μόνο τὴν ἀκοή καί τὴν ὄραση ἀλλὰ καί τὴν ἀφή, τὴν ὄσφρηση, τὴ γεύση.